

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2022. november 10.
(csütörtök)

Földvári Tibor

AZ ÚR ÁLTAL VÉGZETT MUNKA

Köszöntés igéje: Zsoltár 100,2-3a.5

Szolgáljatok az Úrnak örvendezéssel; menjetek eléje vígassággal. Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten; [...] Mert jó az Úr, örökkévaló az ő kegyelme, és nemzedékről nemzedékre való az ő hűsége!

Énekek: 119,1-4; 167

Lekció: 2Mózes 31,1-11

Alapige: 2Mózes 31,1-11

És szóla az Úr Mózesnek mondván: Ímé, név szerint meghívtam Bésaléelt, a Húr fiának Urinak fiát a Júda nemzetségéből. És betöltöttem őt Istennek lelkével, bölcsességgel, értelemmel és tudománnyal minden mesterséghez. Hogy tudjon kigondolni mindent, amit aranyból, ezüstből, rézből kell csinálni. És foglaló köveket metszeni, fát faragni, és mindenféle munkákat végezni. És ímé Aholiábot is, Akhiszamáknak fiát a Dán nemzetségéből, mellé adtam; és adtam minden értelmesnek szívébe bölcseséget, hogy elkészítsék mindazt, a mit néked megparancsoltam. A gyülekezet sátorát, a bizonyság ládáját, a fölibe való fedelet, és a sáturnak minden edényét. Az asztalt és annak edényit, a tiszta gyertyatartót, és minden hozzávalót, és a füstölő oltárt. Az egészen égőáldozat oltárát és annak minden edényit, a mosdómedencét és annak lábát. A szolgálathoz való ruhákat, Áron papnak szent öltözetit, és az ő fiainak öltözetit, a papi szolgálatra. A kenetnek olaját, és a jó illatú füstölő szert a szentséghez. Mindent úgy csináljanak, amint néked parancsoltam.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, drága Urunk, imádunk téged, hogy a te törvényidet kijelentetted. Sőt olyan megható volt olvasni a bibliai történetben, hogy a Tízparancsolat ígéit isteni ujjaddal vésted a kőbe, hogy ennyire megbízható, isteni hűségedet hirdető lehessen még a formájában is.

AZ ÚR ÁLTAL VÉGZETT MUNKA

És az is megható számunkra, és valóban csodálkozunk, hogy elveszett bűnösökként ezt hogy élhetjük át, mégis átélhetjük, hogy gyönyörködhetünk törvényedben. Akkor is, amikor lehet, hogy elbuktunk, elestünk, ahogy az elmúlt úrnapi istentiszteleten hallottuk, hogy a legszentebbek is eleshetnek a kísértésben. De Pálhoz hasonlóan valljuk: nem azt teszem, amit akarok. Köszönjük, hogy mi is megtapasztalhatjuk mégiscsak ezt a kegyelmet, hogy meg tudjuk tartani a törvényedet, kedvelhetjük, és ezért lehetünk boldogok.

És hálát adunk, hogy van bocsánat és szabadítás az eleséseinkre. Tudod, hogy szeretnénk megállni hűséggel. Köszönjük, hogy ebben is az Úr Jézusra tekinthetünk. Imádunk, hogy ő tökéletesen engedelmes volt a törvényednek. Áldunk, hogy a kísértés idején is megállt. És magasztalunk, hogy ő általa és ő érette lehetünk mi is szentek, kegyelmet nyert bűnösök. És mint közösség is tapasztalhatjuk ennek minden örömét.

Kérünk arra, hogy a mai istentiszteleten is hadd csodáljunk téged, hadd lássunk hatalmasnak, Úrnak, hadd lássuk az Úr Jézust. És köszönjük, hogy te pedig szólni akarsz ismét személyesen, hadd legyen személyessé a te szavad a hétköznapi életünkre vonatkozóan is.

Áldd meg azokat a testvéreinket, akik betegek, betegágyon fekszenek. Lehet, hogy nem is tudják hallgatni interneten keresztül sem az igehirdetést, nem tudnak így részt venni, de magasztalunk, hogyha ők is ide gondolnak, ugyanúgy megtapasztalhatják a te közelségedet és a gyülekezet szeretetközösségét.

Az Úr Jézusért, Atyánk, hallgasd meg hálaadásunkat, imádatunkat fogadd kedvesen. Köszönjük, hogy megteszed.

Amen.

Igehirdetés

Nem tudom, emlékszünk-e még arra az időre, amikor templomunk átépítése történt, zajlott? Az Úr napján mindig itt lehattunk istentiszteleten, de különböző szakaszait ismerhettük meg az átépített templomunknak. Reformálódott a templomunk – mondjuk így – eredeti állapotában visszaállítva, megszüpítve, és tapasztalhattuk, hogy a munkások hogy haladnak. Mi az Úr napján, az istentiszteleten itt a munkásokkal nem találkozhattunk, hiszen ők nem dolgoztak, mert fontos volt, hogy csak hat napon dolgozzanak a templomátépítés során is a gyülekezetben. Ezzel is bizonyosságot szerettünk volna tenni.

Én is úgy voltam, hogy ritkán találkoztam az itt dolgozókkal. Azzal viszont, aki az egészet felügyelte, fő vezetője volt az egész átépítésnek, még a hivatalban is többször is találkoztam. Nagyon kedves férfiember, istenfélő ember, és ő nagyon jól tudta, hogy hogy kell egy református templom átépítésében részt venni nemcsak fizikai munka tekintetében, hanem a fizikai munka mögött levő lelki tartalom tekintetében. És hadd mondjam így, ő tényleg hivatásszerűen végezte azt a feladatot, ami az ő felelőssége volt, és megszüpült a templomunk.

A reformáció idejére olyan szomorú volt azt tapasztalni, hogy csak a papok vagy a szerzetesek munkája, munkavégzése tartatott szent feladatvégzésnek. A reformáció idejében óriási ajándéka volt az Úrnak, hogy nemcsak az örök

üdvösség tekintetében derült az ki, hogy kegyelemből, hit által, Jézusért, minden Isten dicsőségére a Szentírás alapján, hanem az is, hogy aki megismeri az Urat, hívővé lesz, vagy egy egész közösség, akár egy munkatársi közösség is ezt az Urat követve a hétköznapiakban ugyanolyan szent feladatvégzést, munkát végez a világi hivatásában is, mint amelyet az egyházban dolgozók, szolgálatot végzők. Luther is a német fordítás szempontjából a 'Beruf' kifejezést használta: egyházi és világi munkavégzésben egyaránt élethivatásként a munka.

Ezért fontos, hogy a reformációban eredeti állapotára helyreállított az is, amit még a teremtési rendben ajándékként kaptunk az Úrtól, a hivatást, a munkát. Amit aztán a bűneset olyan értelemben megronthatott, hogy néha sikertelen vagy lehet, hogy gyakrabban fárasztó, de akkor is az Úr ajándékként lehet végezni hivatásként, ráadásul magának az Úrnak. Mindenfajta munka szent, mert az Úrnak végzett, az Úrért végzett, az Úrtól rendelt módon végzett. Az 'Úrért'-ben benne van az is, hogy dicsőségére. Egyedül Istené a dicsőség – emlékeztek, a reformáció ötödik sola-ja.

De ami a bibliai szakaszunk szempontjából most különösképpen is megragadó volt nekem, hogy mindezeket túl az is elmondható, hogy az Úrral együtt végzett. Az Úrral együtt kifejezést azért használom, hogy az előzőekhez jobban hasonlít így, hogy Úrnak, Úrért, Úrtól rendelt módon és az Úrral együtt, az ő jelenlétében.

Amikor az Úr népe, Izrael megtapasztalhatja, hogy minden, ami történik ott a pusztai vándorlás során és a mi munkánk során – természetesen a szombat napján, a nyugalom napján nem dolgoztak, csak jelzem, hogy olvashattátok a 12. verstől kezdődően ti is, hogy még a szent sátor építése folyamatában is a szombat napját, a nyugalom napját meg kellett tartani, fontos volt ez akkor is ott –, de mindent, amit végeztek Izrael fiai a pusztában és munkaként, az hivatás, szent munka, szent szolgálat. Majd a szent sátorban a papok, a lévíták, Áron utódai, a lévita törzs tagjai végezték a papi, lévítai szent szolgálatot. De szent volt minden más szolgálat is.

Az újszövetségi értelemben még inkább áll ez – az egyetemes papság elve kifejezést ismeritek. De ami nagyon fontos a történet szempontjából, hogy az Úr jelenlétében átélni annak az örömét, hogy amit cselekszem, az tulajdonképpen olyan, mintha az Úrral együtt tenném vagy az Úrral együtt végezzük. Nem csak az Úrért, az Úrtól kapott rendeltetésként, akár parancsként is, meg az Úr számára elvégzett módon, hanem vele együtt, az ő jelenlétében. És a szent sátor az elkészített szent sátor meg a benne zajló isteni tisztelet, minden, ami ott történt, az ezt akarta mondani: itt az Úr. Mi az Úr jelenlétében vagyunk, a leghétköznapiabb élethelyzetünk is olyan, hogy az Úr jelenlétében zajlik. Ezért mondom így: vele.

Mert mi történt? A teremtési rend szempontjából a munka, a hivatás megronthatott. Ez abban is látszódtott, hogy már nem az Édenkertben lehet dolgozni Ádámnak, Évának, majd az utódoknak. Édenkertben kívül. Ez viszont azt jelentette, hogy nem lehetünk úgy az Úr jelenlétében. És ahogy a Mózes 2. könyvét olvassuk, látszik, hogy az Úr, az Isten akármennyire is szent és félelmetes

AZ ÚR ÁLTAL VÉGZETT MUNKA

volt a nép számára, mégis azt akarja elérni, hogy a népe megtapasztalhassa, mit jelent az én közvetlen jelenlétemben lenni. Ezért kell sátrat építeni: az ő isteni dicsősége hadd legyen jelen ott az ő népe között látható, hallható formában is, mindenképpen persze lelki módon.

Az Édenkertből való kiűzetés után is a kegyelmet nyert bűnös ember és bűnös népe tapasztalja meg, mit jelent a jelenlétében élni és dolgozni. A sátor ideiglenes volta is azt hirdette, hogy ebben a bűneset utáni bűnös világban is valamit át lehet az Úrral élni ideiglenes módon, ami nagyon jó. De hát akkor mi van, ami majd utána jön? Még boldogítóbb, amikor már nem ideiglenes módon az Úr jelenlétében, hanem a maga teljességében, örökkévaló módon.

Ez is olyan kedves tény számunkra ezekben a napokban, hetekben, hogy a Zsidókhoz írt levelet is éppen most olvassuk, hiszen kiderül, hogy valóban az Úr Jézus maga is a földi élete során sok mindent ideiglenes módon élt át az Atyával való kapcsolatában, pedig ő Isten Fia és valóságos ember. Ugyanakkor amit ő is a földi életében átélt a hivatás, a munka szempontjából, az az örökkévaló titkok, az örökkévaló igazságok miatt is. Az örökkévalóságban is az elveszett bűnös ember Jézussal együtt és Jézusért, Jézusban megtapasztalhassa, milyen örökkévaló módon az Úrral együtt dolgozni, az Úr jelenlétében lenni.

Ezért van az, hogy az Édenkert drága örömét a munkában, a hivatásban, ami ha el is vészett, de a földi életben az Úr sok mindent bepótol, ad ideiglenesen a szent sátoron keresztül is. Ez aztán majd kiteljesedik a Jelenések könyve legvégén ott van az új égen és az új földön. És nagyon beszédes, ez most nagyon fontos, így mondja a 21. rész 3. verse: „Ímé az Isten sátora az emberekkel van.” Isten sátora – ami az egész Bibliában az ideiglenes lakóhely képe, de ezt a szót, ezt a kifejezést használja, az Úr Lelke ezt íratja le Jánossal ott a Jelenések könyvében, hogy az örökkévalóról beszéljen.

És így csatolódik vissza az a reménység, ami ránk is vár meg az Úr Jézusra is várt a földi élete során, amikor majd bekövetkezett a dicsőséges győzelme, ment a mennybe, de még az ő számára se lehet az a teljes örök üdvösség valóság, hiszen még nem jött el az Úr Jézus, még nem így van velünk az Úr, hogy Isten sátora az emberekkel van. De az a reménység, ez visszacsatolódik a mi földi életünkre is. És ez a reménység ott volt már az Izrael fiai számára is. A szent sátor mutatott előre az örökkévalóra ideiglenes hajlékként, de közben így a szent sátor az ideiglenes jellemzőivel is mégiscsak megmutatta, hogy de az örök Istennel van ilyen csodálatos kapcsolatunk, nem csak az istentiszteleti munkában, hivatásban, hanem az élet minden területén.

Ezt a felvezető gondolatot így gondoltam elétek hozni látva a teremtéstől az új teremtésig kapcsolódóan az Úrnak a jelenlétét a hivatás, a munka szempontjából is magunk számára is, hogy aztán így tisztázzuk, akkor mit is jelent valóban az Úrral együtt vagy az Úr által végzett munka, hivatás számunkra. Mit jelentett akkor és ott, és mit jelent itt és most nekünk. És a földi életünk ilyen munkája, hivatásvégzése milyen reménységet is hordoz számunkra.

A szent sátor vezető mesterembereinek a történetrészlete erről beszél. Az Úr által végzett munka vagy hivatás mit is jelentett Bésalélnak, Aholiábnak –

az új Károliban Oholiábnak – meg a többieknek, akiknek nincs ott a neve, de ők is segítettek, ők is végezték a munkát. Bésaléal vagy Becalél lett a szent sátor vezető építőmestere és mellette volt szolgatársként Aholiáb vagy Oholiáb.

Megtudtuk, hogy az Úr nemcsak a sátonak a formáját, a sátor részeit jelentette ki Mózesnek, hogy hogy kell azt elkészíteni, hanem az elkészítést végző mesterek személyét is. Nagyon fontos, hogy ennek a kijelentésnek a bevezető mondatai szokásos kifejezések, amik sokszor voltak már eddig is a megelőző részekben: „és szóla az Úr Mózesnek mondván:...”. Tehát ugyanolyan fontoságú kijelentés, mint a korábbiak. Nemcsak az fontos, ami felépül majd mutatva az Úrra, hanem akik által felépül.

Aztán ezt még megtoldja az Úr itt a Károliban 'ímé' szerepel és kétszer is szerepelt, mert Aholiábnál is olvastam: „És ímé Aholiábot is”. Az első 'ímé' fordítható így, de ott az ősi szövegben így van, hogy 'lássad', a látni kifejezéssel. A második, a 6. versben szereplő 'ímé' pedig a szokásos. Íme: nézd csak, figyelj csak. Mind a két kifejezés a hangsúlyt hordozza. Az elsőnél, a 2. versben 'lásd', ez viszont minősítetten hangsúlyos. Hadd mondjam így: – Mózes, eddig is fontos volt, amit mondtam, de ami most jön, az aztán tényleg. És hadd mondjam újra: a szent sátor leírása megelőző részekben, versekben. A szent sátor, de akik építik, kik által épül.

És rögtön, hogy érezték ennek a súlyát a Zsidókhoz írt levélben éppen ezt olvassuk. Hát ha az Úrnak fontos volt még az első sátor építése is, meg akik építették, ahogy épült, pedig az ideiglenes volt, az nem volt tökéletes, hát akkor mennyivel inkább az a mennyei sátor, amelyik a mennyben épült – múlt időben mondom –, ahova bement Jézus a mennyei dicsőséges főpapként meg most is ott van. A mennyei sátor minősítetten egyszer s mindenkorra való módon a Szentháromság Isten műveként. De emlékeztek, a szent sátor meg majd a templom is ugye Salamon idejében, az pedig a mennyei minta, mennyei forma szerint. Ezért nem volt mindegy, hogy kik építik: – Figyelj nagyon Mózes arra, hogy ki is legyen a vezető építőmester. A nevét is meg a személyiségét is elmondta az Úr.

Ha kellett már nektek a modern korban munkahelyet keresni, akkor szinte biztosra veszem, hogy interneten keresztül lehetett csak elintézni. Küldeni kellett magatokról valamilyen fajta jellemzőt, általában jó írni ilyenkor jó jellemzőket magunkról. Nem érdemes azt írni, hogy mennyire bűnösök vagyunk, mennyire nem tudjuk betartani a szavunkat, mennyire nem tudtuk igazán elvégezni azt a munkát, amit jó lett volna jól végeznünk. Hát őszintén elmondjuk hívó emberekként, hogy mi mennyire nem vagyunk alkalmasak arra a hivatásra, munkára, amire minket hívnak, mert mi el akarjuk mondani, hogy mi mennyire rászorulunk a mi Istenünkre, az Úr kegyelmére. És persze, ha az Úr velünk van, akkor mindent tökéletes fogunk csinálni. A mai világban is úgy van, hogy nem így szoktak jelentkezni új munkahelyre meg munkavállalóként, hanem azt kell leírni, hogy mennyire szuper minden. Érzitek, hogy a világban nem is olyan egyszerű megélni akkor ezek szerint a munkát, a hivatást, mert szeretnének őszinték lenni.

Bésaléel, Aholiáb, és a munkások ugyanúgy elveszett bűnösök voltak mint a többiek. Kemény nyakú nép – a 32. részben az arany borjú történetét olvastuk szintén már a kalauz szerint. Csak belegondolhatunk abba, hogy vajon Bésaléel és Aholiáb, ők is lázadtak? Ők is ott táncoltak, szexuális játékot játszottak az arany borjú tisztelete miatt? Vagy ők lehet, hogy nem voltak ott? Ezt csak azért mondom nektek, nem tudjuk, csak azt tudjuk, hogy az arany borjú történet is ott van annak a leírásában, amikor az Úr be akarja mutatni, hogy hogyan akarta elmondani Mózesnek, hogy milyen legyen a sátor, kik által akarja elkészíttetni és a sátor elkészítésének a leírása konkrétan az az arany borjú történet után jön.

Ezért kétszeresen is hadd emeljem ki nektek újra: lásd meg, Mózes lásd meg, és ti is lássátok meg velem együtt, hogy kik azok, akik mindig is a sátor-építők – most a bibliai történet üzenete miatt mondom így –, kik azok, akik az újszövetségi időben is a munkájukkal, a hivatásukkal, nemcsak az egyházi szolgálatot végző munka és hivatás, hanem bármilyen világi munka és hivatással az Úrral, az Úr jelenlétében, az Úr dicsőségére, az Úr által elrendelt módon munkálkodnak.

„Ímé, név szerint meghívtam” – mondja az Úr Bésaléelről. Emlékeztek, az Ézsaiás könyve 43. rész elején ott az 1. versben hogy is mondja Izraelt és Jákóbot megszólítva, ugye ez az ő népének a megszólítása két kifejezéssel is, majd hogy folytatja: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak...” – vagy szólítottalak – „...téged, enyém vagy!” Ott is elhangzik, hogy az Úr néven szólít, elhív. Az üdvösségre való, az örök életre való elhívása is, hogy nevünkön szólít, az elhívottak közössége a keresztyének, az egyház a kiválasztottak, az elhívottak közössége.

És akkor kiderül, hogy nemcsak az örök életre hívta el az övéit az Úr, hanem bizony a hivatásuk, a pályaválasztásuk kérdésében is név szerint meghívtam. Mert kimondtam a nevét is, nagyon jól tudom, hogy a mögött a név mögött ki is van. Ezért mondtam, hogy a nevét meg a személyiségét is megismerhetjük.

Mennyi izgalom, mennyi gondolkodás szokott lenni a továbbtanulásnál. Az ifik között én is ezt mindig átélem, mert valamelyik ificsapat mindig eléri azt a kort, amikor iskolaváltás van. Vagy az általános iskolából középiskolába – ott inkább a konfirmandusok –, de aztán ifisként pedig, akkor érettségi után merre tovább. Inkább szakmunkás legyek, szakmát tanuljak, mert az én utam vagy akkor melyik főiskola vagy egyetem. És itt hatalmas lelki harcok vannak, a hívő fiatalok is sok bátorítást igényelnek. De mekkora ajándéka az Úrnak, hogy az egész Szentírás alapján – és ez a történet mint példa is itt van előttünk – bizony az Úr név szerint elhívja az övéit ma is. Ő nagyon jól tudja, hogy a hitre jutás után az ő gyermekeiként, a mennyei Atya gyermekeiként, Jézus követőiként mi a terve velünk, hol akarja az Úr az ő jelenlétében a velünk való közös munkát végezni. És amikor elküldik a jelentkezési lapot – emlékeztek, hogy lehet, hogy első hely, második hely, nem tudom hányadik helyig el lehet menni –, és akkor valamelyikre, ha fölvesznek, akkor az siker. De ha sehova nem vesz-

nek fel, az meg nem kudarc – megvan az Úrnak a terve, és az Úr tudja, hogy mi legyen majd a hivatásunk.

Lásd meg azt, még egy ilyen izgalmas élethelyzetben is lásd meg azt, hogy ki vagyok én. Ki vagyok én, aki terveztem veled valamit, veletek. „Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az ÚR” – Jeremiás könyve 29. rész 11. verse.

Bésaléelnek a neve nagyon bátorít ilyen tekintetben is. Ez a név azt jelenti az ősi nyelven: Isten árnyékában, ami jelképesen azt jelenti, hogy védelmében, oltalmában. Isten árnyékában, Isten oltalmában, Isten védelmében – bárki halotta ezt a nevet, egyből ezt a jelentést ismerhette meg.

Most gondoljátok el, hogy az ő maga számára is, meg a szent sátor építése során sokak számára, akik számára ez a szent sátor jelentéssel bírt, sokak számára ott lehetett mindig Isten oltalmában.

Csak megjegyzem, hogy majd a törvényekben ott lesz, hogy ha valaki gyilkosságot is követett el akár valamilyen formában, akkor odafuthatott, az oltár szarvát megfoghatta, mert Isten oltalmát kérhette ezzel. Nagyon súlyos bűnt említettem tudatosan, mutatva, hogy mennyire kegyelemre szoruló bűnösök Bésaléel meg a többiek is, ők maguk is, de az Isten oltalmában, ha a név jelentését vesszük.

A Húr fiaként. Húr – az ő nevével talákoztunk már a 17. részben a Mózes 2. könyvében, amikor Amálekkel harcol Izrael. Józsué harcol, Mózes pedig fel-emelt kézzel és Áron és Húr tartja. Nem tudjuk pontosan, és nem is lehet soha megtudni, hogy vajon ez a két Húr ugyanaz-e. De ha nem is ugyanaz, akkor is, amikor ez a név elhangzik, hogy Húr, akkor eszükbe juthatott, hogy mi történt akkor és ott az Amálek elleni harcban, mert ugyanaz a név, ha más is a személy.

Az viszont biztos, hogy Júda törzse, messiási törzs, a messiási törzs tagja az, aki vezeti ezt az egész építkezést, sátorépítést. Érzitek, hogy mennyire beszédes.

A másik jellemző, ami fontos az Úrnak itt a munka és a hivatás kapcsán, elmondja: „és betöltöttem őt Istennek lelkével”. Úgyes mesteremberként dolgozni lelki ajándék volt mindig is, ami alkalmassá tette az embert Isten szolgálatára. Emlékezzetek sok-sok olyan történetre, ahol ott van, hogy az Úr Lelke megragadta, betöltötte, Újszövetségben is, és utána hatalmas dolgokat vitt végbe. Lehet, hogy csodálatos dolgot, de lehet, hogy egy egyszerű hétköznapi élethelyzetet.

Amit ki akarok emelni csupán egy gondolatképpen ehhez, hogy a Szentlélek munkája, ahogy mondtam, az Úr üdvösségre is elhív, akkor üdvözítő munkája a Szentléleknek. Itt pedig olyan munkája a Szentléleknek, amit még a világban is, még a nem hívők között is megtapasztalhatunk. A Szentlélek munkája a világban abban is látszik, ahogyan alkalmassá tesz arra a hivatásra, munkára, akár még hitben nem járókat is, amire elhívta őket akár akaratuk ellenére is és használja őket. Ezt a munkáját a Szentléleknek a teremtéstörténetben is látjuk: „és az Isten Lelke lebegett a vizek felett”. Most pedig a szent sátor építésénél, amikor az Isten Lelke által, a mindenható Isten használja az ő embereit, hogy alkosson valamit. Az emberek keze, az ember ügyessége, munkája, hiva-

AZ ÚR ÁLTAL VÉGZETT MUNKA

tásvégzése az, ahogyan az Isten alkotja azt, amit ő eltervezett. A magasztossága abban van ennek, hogy az Úr cselekszik, csak használja a teremtő munkájában, alkotó munkájában az embert. Akármennyire is múlandó a sátor, a sátor nagyon hamar tönkre mehet, ki kell javítani, újra kell szőni, fonni, mindent csinálni a ruhadarabokkal is, a főpapi ruha, papi ruhák is könnyen tönkre mehetnek. Ezek múlandó dolgok, nagyon is múlandóak, ideiglenesek, de akkor is apró részletességgel akarja az Úr elvégezni.

Egy egyszerű példát hadd mondjak. Még betegágyon is nagyon-nagyon idősen, gyakorlatilag szinte nulla fizikai energiával, de egy csomó drága hívő asszonytestvér a lepramisszió számára tudott fáslikat kötni. Annyi erő volt az ujjaikban, hogy a könnyű fáslit köthették – mert a fásli könnyű, hiszen a leprabetegségben szenvedők számára is fontos, hogy könnyű legyen, amikor befáslizzák –. Tehát könnyű az a ruhaanyag, amiből össze kell kötni, és ezek a nénik csinálták. Erre volt erejük. És a lelkipásztorunk, Sipos Álmos bácsi mindig elmondta örömmel, hogy látni kellene az arcukat, amikor ugye ő látogatta őket, láthatta, hogy micsoda öröm nekik, hogy még dolgozhatunk. Azt hittük, hogy mi már nem tudunk semmit csinálni. Ugye az Úrnak, de ez egy egyszerű hétköznapi munka volt. Ez nem a gyülekezeti életben volt fontos, hanem a lepramisszióban. Persze hát az is az Úr ügye. De most mi nem az Úr ügye? Az igehirdetés üzenetének pontosan ez a nagy kérdése, hogy az a hivatás, az a munka, amit te végzel nyugdíjasként is, betegen is akár. „És betöltöttem őt Istennek lelkével” – hívő idős testvérek, betegek, akik lemondtak arról, hogy bármit tudnának még az Úrnak végezni, és egyszer csak adott az Úr nekik is lehetőséget valamit alkotni óvele.

Ehhez kapcsolódott harmadszor az is, hogy alkalmassá tette az Úr őket „bölcsséggel, értelemmel és tudománnyal minden mesterséghez”. Ez a „minden mesterséghez” fordítás a Károliban úgy jön, hogy a bölcsesség, értelem, tudomány, hogy ezermesterek legyenek – így hadd mondjam egyszerűen. És ez az alkalmasság abban is látszott, hogy a bölcsességet olyanoknak adta, akik már amúgy is bölcs vagy értelmes szívűek voltak. Ez olyan bátorító, ahogy itt felolvastam, hogy: „És ímé Aholiábot is, Akhiszamáknak fiát a Dán nemzetségéből, mellé adtam; és adtam minden értelmesnek szívébe bölcseséget, hogy elkészítsék mindazt, a mit néked megparancsoltam.” Ez az „értelmesnek szívébe” – értelmes szívű, bölcs szívű, így van az ősi szövegben –, az értelmes szívébe, a bölcs szívébe bölcsességet adtam. Tehát ott van a bölcsesség, de adom a bölcsességet.

Mi a bölcsesség, emlékeztek? A bölcsesség nem az elsősorban, hogy egyre több információval rendelkezem: alig tudok valamit, most már sok mindent tudok. Pontosán fordítva! Lehet, hogy nagyon minimális információval rendelkezem, de azt úgy fel tudom használni az Úr kegyelméből, Lelke által, hogy csak na.

Hogy lehet valaki ilyen bölcs? Lehet, hogy csak négy vagy hat általánost végzett valaki, de fölépít egy egész házat. Édesapám például ilyen volt. Pedig soha nem tanulta, csak látta, ahogy dolgoztak.

A bölcsesség, értelem, tudomány – nem szeretném ezeket a kifejezéseket most még jobban magyarázni, magukért beszélnek. Csak az Úr alkalmassá tesz.

Milyen nagy ajándéka az Úrnak, hogy ez az alkalmassá létel tehát nem úgy van, hogy az Úr Lelke, amely betölt bennünket bölcsességgel, úgy tölti, hogy nem kell semminek ott lenni benne a mi szívünkben. Nem. Benne van a természetes, születésünktől foga meglevő képességek, benne van minden, akik mi vagyunk, de közben ott van az Úrnak is a munkája. Csak a hangsúly azon van, hogy az Úr tesz képessé a bennünk levő képességeket is akár használva.

Ez azért fontos, mert a fiatalok – én is ilyen voltam – hajlunk arra, hogy Uram, ugye te úgy is tudsz segíteni, mondjuk egy vizsga előtt, hogy nem tanulok semmit? És persze, segített az Úr. Mondjuk én mindig tanultam, mert úgy éreztem, hogy ez így korrekt, de a kísértés nekem is megvolt. De az is nagyon rossz érzés, hogy rengeteget tanulok és mégsem sikerül a vizsga. Vagy semmit nem tanultam, és mégis az Úr milyen kegyelmes volt.

Itt most megint a fiatalokkal kapcsolatban hangozott el a példa, de ez idősebb korban is előjöhethet. Idős korban is lehet tanulni, lehet új dolgokat megismerni. Hogyan?

Ez a negyedik jellemző: nem egyedül kell ezt az építést végeznie Bésaléelnek. És itt emeli ki az Úr, nagyon fontos: „És ímé Aholiábot is, Akhiszamáknak fiát a Dán nemzetségéből, mellé adtam.” Hadd mondjam, hogy az ősi nyelven így van a szórend, még az Úr személye is kiemelve: én ímé mellé adtam. Az 'íme' szócska az után jön, hogy az Úr valamit készül tenni. Az 'íme' szócska hangsúlya a mellé adtam, ezért akarom kiemelni. De ezt ismerjük amúgy is. Gondoljatok arra, hogy Jézus nem egyesével küldte a tanítványait se a missziói küldetésbe, mindig kettesével: mellé adtam.

Aholiáb neve azt jelenti: az Atya az én sátram, az Atya az én szent hajlékom. És majd sátorépítésben van a legfőbb vezető mesterember mellett, ő is vezető mesterember. A munkatárs, a vezető mesterembertárs, akivel együtt teljes lelki egységben. Most ezt akarom kiemelni: teljes lelki egységben. Mert ugyanaz a jellemző Aholiáb számára meg az összes többi segítőtárs, munkatárs számára – a folytatásban ez látszik –, ami Bésaléelnél is, csak Bésaléelnél van kiemelve.

Ádám úgy kapott vezető mesterembertársat, hogy az neki a házastársa is volt, mert a teremtésnél, amíg egyedül volt Ádám, addig először kellett házastárs is. Utána pedig már, ahogy szaporodott az emberiség, és Izrael népe történetében látjuk, az Úr gondoskodott munkatársokról.

Ugye milyen fájó és mennyire kísértő élethelyzet neked is, ha a munkahelyeden a munkatársak miatt nehéz a munka. A főnököd vagy a beosztottaid miatt olyan bűneset utáni körülményeket tapasztalsz. De a döntő: én ímé adtam melléd. Lehet munkahelyet váltani. A régi szocialista rendszerben gyanús volt, ha valaki túl sokszor váltogatta a munkahelyét, úgy tudom. De a demokráciában lehet váltani munkahelyet. Csak az a kérdés, hogy ha váltok is munkahelyet, vajon először nem nekem kell-e megváltozni? Mert ha az Úr adott mellém valakit, valakiket, akkor lehet, hogy éppen azért adta őket, hogy velük

AZ ÚR ÁLTAL VÉGZETT MUNKA

együtt hogyan végezzük a munkát, a szolgálatot. De amikor meg arról van szó, hogy váltunk munkahelyet, akkor meg megtapasztalhatjuk, hogy az Úr parancsa: menjél, most már menjél másik helyre, menj máshova.

Pál apostol is tapasztalta ezt, emlékeztek, az ő életére. Ő az Úr missziói munkájában volt hivatására nézve. De ez a fontos: az Úr ad mellénk munkatársakat.

És az utolsó jellemző pedig ez itt, hogy mindent úgy csináljanak majd, amikor végzik, „amint néked parancsoltam”. És ez az 'amint néked parancsoltam, mindent úgy' gondolat, ez keretezi a leírását a szent sátor alkotórészeinek. Hosszú verseken keresztül jó hosszan leírta, hogy mit hogyan kell csinálni majd a sátorral kapcsolatban az építésnél, itt pedig már csak megemlíti őket. Csak jelzem, hogy még pluszban is jön egy ruharész, nem is tudják az írásmagyarázók, hogy mit jelent, maradjunk meg ebben, hogy nem tudjuk, és valószínű sose fogjuk megtudni. De ami fontos, hogy amit az Úr megparancsolt, mindent úgy. Tehát nem kell sokat gondolkodni azon, hogy mit kéne, hogy kéne csinálni, mert az Úrtól kapott bölcsesség, az Úrtól kapott hivatás, munka az Úr parancsa, törvénye szerinti élet, erkölcs, mert az Úr jelenlétében. Bármi, ami történik, úgy, hogy ott az Úr, ő maga mondta meg, hogy mit hogyan csináljunk. Csináljuk. Szavára figyelve.

Vannak, akiket majd tanítani kell ehhez. Itt a későbbiekben ez is előjön. Bésalélnak és Aholiábnak tanítaniuk kellett sokakat, akik segítettek ott a munkában. Tehát ez a legnagyobb ajándék, hogy nemcsak végzem azt a hivatást, hanem meg tudom tanítani is.

A Tituszhoz írt levélben is meg a Timótheushoz írt 1. levélben olvasunk arról, hogy az idősebb hitben járók a gyülekezetben oktassák, tanítsák a fiatalabbakat. Még a gyülekezeti életben is igaz ez, hát még a világi, földi életünkben. Lehet, hogy a gyermekünket, unokánkat vagy dédunokánkat tanítva valamelyik munkát sokkal több idő alatt tudjuk csak elvégezni, mert hát ő nem érti még, lassabban kell haladni. És ha magam csinálnám, sokkal gyorsabban meglenne, és még időm sincs igazából, de mégis tanítok. Együtt munkálkodni, együtt munkálkodva tanítani.

Az Úr által végzett munka, hivatás tehát. Név szerint hív bennünket is az Úr a hivatásban is. Betölt bennünket is az Úr Lelkével. Nemcsak az örök életre nézve, hanem a földi életünk munkájára nézve az Úrral, az Úr jelenlétében. Mellénk is ad társakat, munkatársakat. Nekünk is elmondja egyértelműen, hogy mit hogyan tegyünk. Ezért fontos ez a zárás, hogy reménységben. Nekünk is, ahogy Mózesék idejében, ami a földi munkavégzés nagy ígérete volt, lehetősége, mert majd Bésaléel, Aholiáb és a többiek nemsokára elkezdhetik építeni, hiszen Mózes majd lejön a hegyről, és minden elindul. De Mózes már ott a hegy tetején megtudta, hogy kik lesznek majd, akik építik, kik végzik. Megvannak az építők, már csak idő kérdése és elindul a feladatvégzés. De akkor is csak ideiglenes dolgokkal kapcsolatban, amik mutatnak az örökkévalóra. De az ideiglenes dolgok is az alapján, ami a mennyei minta formája szerint mondatott el, ahogy az elején hallottuk.

És ahogy mondtam az elején, az Úr Jézus maga is megélte ezt. Minden, amit a földi életében csinált, végzett hivatásként – és mondok néhány hivatást Jézushoz: pedagógus volt, orvos volt, és lehetne sorolni, még borász is volt. A legfőbb hivatása persze a megváltás hatalmas műve. De a megváltás hatalmas művéhez pedig mire volt szükség? Még meghalnia is kellett. Tehát a keresztthalála is benne volt az ideiglenes földi munkaépítési fázisában. Meg a feltámadása is, hogy aztán majd a mennyei dicsőségbe menve az örök hajlékba betérve nekünk is lehetőségünk legyen őáltala és ővele nemcsak a földön az Úrral dolgozni és az Úr jelenlétében, hanem mindörökre. Az Úr Jézus is a földi élete során megélte, amit Bésaléel, Aholiáb és a többiek. Ezért az ő példájuk Jézusban, Jézusért nekünk a földi életünkben is lehetőség, de örökkévaló módon.

Ugye milyen jó, hogy Péter, noha sátrat szeretett volna építeni ott a megdicsőülés hegyén – maradjunk itt mindörökre mennyei dicsőségben –, milyen jó, hogy nem ott építhetett sátrat Péter. Neki még le kellett mennie a földre. Jézusnak is. Aztán Péteren keresztül az Úr Jézus mennyi áldást adott nekünk is. És a levelében, amikor azt mondja, hogy tudom, hogy nemsokára leteszem a sátram, ő is arról beszélt, hogy nemsokára meghalok, szinte biztos. De eljött az idő valaminek a földi életemre nézve, ez ideiglenes, most jön a java.

Te is meg én is a jövő reménységében élhetjük meg a hivatást, a munkát a földi életünk során. Hát, ha minden munkanap az Úrral örömhír lehet, a nyugalom napján pedig tapasztalhatjuk a teremtési rendnek is meg az Úr szabadításának nagy örömét, milyen lesz az örökkévalóságban. Arról most nem kell beszélni, csak utalni rá. De bennünket a hétköznapiok, a munkanapok, a bűneset utáni állapotok ellenére is vagy közepette is mégiscsak arra bátorítanak, ha kell, vigasztalnak is, hogy az Úrnál is milyen boldog hivatás és munka lesz a részünk.

De addig, amíg ez nem jön el, addig ebben a földi életben akarja az Úr megmutatni nekünk, hogy velem, jelenlétemben, értem, általam és Jézusban mindez.

Imádkozzunk, hogy merjük ezt hinni és az Úr kegyelméből tudjuk gyakorolni.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, áldunk azért, hogy az Úr Jézus is ebben a földi életben a bűneset utáni állapotok között, de tökéletesen engedelmes Fiúként élhette meg a hivatást, a munkát. És köszönjük, hogy nekünk is ez lehet a részünk.

Néha érezzük a fáradtságot, a sikertelenséget is akár, de köszönjük, hogy te ma is arra mutattál, hogy lássunk téged, lássuk a te tervedet, a te akarodat. És ha valami csak ideiglenesen is sikerül, köszönjük, hogy neked akkor is örök terved lehet velünk.

Kérünk arra, hogy ha kell, bennünket is reformálj most, állíts helyre a gondolkodásunkban, az életgyakorlatunkban. De szeretnénk hálásan megköszönni, hogyha a helyünkön lehetünk.

AZ ÚR ÁLTAL VÉGZETT MUNKA

Hadd köszönjük meg a munkatársakat, a bajtársakat, a társakat. Köszönjük, hogy a gyülekezeti munkában, szolgálatban is tapasztalhatjuk mi ezt. És köszönjük, hogy a világi hivatásvégzés során szintén.

És kérünk azokért, aki úgy érzik, hogy ők már semmit nem tudnak tenni, talán érted sem. Kérünk, erősítsd őket, és ha valóban annyira betegek, hogy fölkelni se tudnak a betegágyról, de hadd tapasztalják meg, hogy mégis őket is hogyan használhatod még eszközödként, velük, általuk is hogy tudsz munkálkodni.

Kérünk arra, adjál bátorságot és erőt a nehezebb időszakokban, adj vigasztalást a sikertelenségek idején és a reménységben erősíts, bátoríts bennünket.

Köszönjük, hogy mi a földi életünk minden hétköznapiját is abban a boldog reménységben élhetjük, hogy jön Jézus, bármikor eljöhet és készen lehetünk, és munkában találhat. Ha pedig haza akar hívni, áldunk, hogy nekünk is azt mondhatja majd: „Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe.”

Köszönjük neked, hogy bennünket még a meghalás sem szakíthat el tőled, ettől a drága ajándéktól.

Kérünk téged arra, legyél a mi világi vezetőinkkel is, hogy bölcs döntéseket hozzanak. A háborús helyzetben adj békét. De addig is a Kárpátalján levő magyarjainkat, lelki testvéreinket különösen is támogassad. Nekik is a munkájukban légy segítségükre.

Most a csendben elmondott imádságokat is hallgasd meg, kérünk.

Ámen.

Az Úrnak minden útja kegyelem és hűség azoknak, akik szövetségét és bizonyosságait megtartják.

Zsoltár 25,10

167. ének

1. Jöjj, mondjunk hálaszót Hű szájjal és hű szívvel,
Mert rajtunk itt az Úr Nagy csoda dolgot mível.
Már anyaölből is Volt mindig gondja ránk.
A sok jót, mellyel áld, Ki sem mondhatja szánk.

2. Dús kincsből az Úr Jó békességet adjon,
Hogy szívünkben a kedv Vig és derűs maradjon.
Ne hagyja híveit Bú-bajban sohasem;
A rossztól óvja meg Itt s túl ez életen.

3. Az Atyát és Fiút És a Szentlelket áldom;
A menny Urát, kiben Szent egybe forrt a három;
Aki úgy szól ma is, Ahogy régente szólt,
Nem változik: Az Ó, És az lesz, aki volt.